

ришь Неаполитанцытъ готовы да ты поздравятъ царь. И тогазъ ще видимъ, дукътъ Аркскый не давали дщерижъ си—на братовчеда ти.

—“Маркыза Шатильона,,.

III Исчезающе-то благополучіе.

Десеть дена слѣдъ това бѣше Карилскый праздникъ; и когато градътъ Неаполь го празнуваше съ голѣмъ тържественность и голѣмъ шумъ, друга една сладка и тиха сѣна, простъ семейственъ праздникъ ставаше нѣколко левгы по-далеко, въ малкъ единъ къщицъ на Амафіо.

Отколышнѣтъ този градъ, нѣкога си многолюдень, чувовень за голѣмѣтъ си нѣкога търговіѣ съ Истокъ, за откритіето на Пандектытъ въ него, за изнамѣрваніето на мореплавателскѣтъ пусулъ, коѣкто отдавать на Флавія Джоя и за Іерусалимскый мѣнастырь дѣто за първото си начало полкѣтъ на малтезскытъ рицари, този градъ казувамы, прѣдавѣлъ и напуснѣтъ тогазъ, нѣмаше нищо вече освѣтъ историческытъ си въспоминанія и чудесното си положеніе надъ Салернскый заливъ, между двѣ каменны стѣны, отворенны къмъ Везувій и Апенинытъ и къмъ прозрачното море, въ водытъ на което ся огледавахъ хубавытъ му мостове и запустѣлытъ му твърдостѣнія.

Тука, да кажемъ, въ единъ отъ най малкытъ по най спретнытъ къщи къмъ крайтъ на града, двѣ семейства събрани на едно седяхъ около единъ не богатъ трапезъ и чакахъ, както ся виждаше, сътрапезника нѣкого който ся бавяше.

Тѣзи чловѣцы бѣхъ, първо познатата намъ хубава Пузолянка, жена на рыбарина Тома Аніела (или скратено Мазанѣла), послѣ родителитъ ѣ и братъ ѣ, послѣ родителитъ и сестрата на мѣжа ѣ.

А тойзи що го нѣмаше и го чакахъ бѣше послѣднійтъ що казахмы, който бѣше отишелъ отъ сутринѣтъ въ